

Roman

Rotsvast

Greetje van den Berg

ROTSVAST

Eerder verschenen van Greetje van den Berg in de
Romanserie:

Alle kleuren van de regenboog

Rafaëla's dochter

Ogenblik

Letters in het zand

Een huisje aan zee

Greetje van den Berg

Rotsvast

Uitgeverij Zomer & Keuning

Met dank aan Jasper

ISBN 9789401909464
ISBN e-book 9789401909471
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl
www.greetjevandenbergh.nl

Alle rechten voorbehouden

Our
family
is a
circle
of strength and love,
with every birth
and every union,
the circle will
grow,
every joy shared
adds more
love
every crisis faced together,
makes the circle
stronger.

Auteur onbekend

Ik wist niet dat 'even' zo lang kon duren.

1

13 december 2009

‘Niet waar...’ Slaapdrongen zat Juliet de Keizer met de telefoon aan haar oor op de rand van haar bed. ‘Niet waar,’ herhaalde ze nog eens, terwijl het langzaam tot haar slaperige hersens begon door te dringen dat de stem aan de andere kant van de lijn wel degelijk de waarheid sprak.

‘Hoe kan dat dan?’ wilde ze weten. ‘Je zegt toch net dat hij er niet bij was?’ Ze veegde een weerbarstige koperrode krul uit haar gezicht.

Achter zich hoorde ze hoe Rien, haar man, nu ook overeind kwam. ‘Wat is er?’ siste hij, maar met een geïrriteerd handgebaar legde ze hem het zwijgen op.

De nacht was langzaam in de dag aan het overgaan, hun slaapkamer was in schemerduister gehuld. Rien deed het licht aan. Ze knipperde met haar ogen en liet onderwijl de boodschap tot zich doordringen.

‘Dank je wel voor het bellen,’ beëindigde ze het gesprek. ‘Laat je me weten als je meer hoort?’

‘Alwin?’ informeerde Rien gespannen toen ze de telefoon uitschakelde en hem op het nachtkastje legde.

‘Het was Raymond. Alwin is vannacht opgepakt... Raymond was erbij. Hij hoefde niet mee, maar Alwin wel. Het had met een vechtpartij te maken.’

‘Is het weer zover? Moest hij zich er weer mee bemoeien?’ Rien gooide de dekens van zich af. ‘Leert die jongen het dan nooit?’

‘Hij heeft er niks mee te maken, zei Raymond.’

‘Jaja.’ Rien snoof.

‘Een misverstand,’ probeerde ze nog eens.

Rien schudde zijn hoofd. ‘Dat zal wel! Een misverstand... Alleen dat mis klopt! Die jongen wordt gewoon never nooit volwassen. Ik heb even gehoopt dat hij op de goede weg zat, dat

hij z'n verstand zou gaan gebruiken. Laat me raden: hij had natuurlijk weer ik-weet-niet-hoeveel bier achter de kiezen?' Het klonk meer als een vaststelling dan als een vraag.

Ze had er een hekel aan als hij op die manier over Alwin praatte, maar ze kon er niets tegen inbrengen.

'Laatst heb ik nog gedacht dat het al even geleden was dat we met de politie te maken hebben gehad. Had ik niet moeten denken... dan gaat het altijd fout.'

'Maar als Raymond nou gelijk heeft?'

'Ik geloof er niks van!'

Juliet zweeg en keek naar hem, terwijl hij zijn kleren bij elkaar graaide en daarna naar de badkamer beende. Uit elk gebaar sprak woede en teleurstelling.

Een kwartier later staarde haar eigen bleke gezicht haar in de spiegel in de badkamer aan. Beneden bonkten Riens verontwaardigde voetstappen op het laminaat in de keuken. Ze zuchtte en draaide haar halflange haar in een knot die ze met een paar schuifjes vast stak. Alwin had dezelfde koperrode gloed over zijn haar als zij had, maar zijn krullen hadden geen schijn van kans. Meestal liet hij ze millimeteren. Rien en zij hadden al heel wat met hun jongste zoon te stellen gehad. En net zoals Rien had zij de laatste tijd het idee gehad dat Alwin zijn wilde haren toch een beetje kwijt was.

Het was een misrekening geweest.

Zou hij ooit veranderen?

Haar hart voelde zwaar. Ze wist wat er nu ging komen: het afwachten wat er zou gaan gebeuren, het weten dat ze Alwin de eerste dagen op geen enkele wijze zouden kunnen bereiken. Ze zou zich afvragen hoe het met hem zou gaan, en er zou een moment komen waarop ze toch het politiebureau ging bellen omdat ze bijna stikte in het werkeloos wachten. Blijkbaar begreep niemand daar wat het voor een moeder betekende om haar kind in een politiecel te weten.

Ze zou worden afgepoeierd.
Het wende nooit.

Toen Alwin uren later terugdacht aan die avond herinnerde hij zich hoe hij met zijn vriend Raymond over de parkeerplaats in het centrum van hun woonplaats liep, terwijl de toren boven hen twee lange slagen sloeg.

Eerder die avond en nacht was hij met een stel vrienden doorgezakt in een discotheek in het buitengebied. Op een gegeven moment vonden ze dat het genoeg was en waren ze met de speciale pendelbus teruggerezen naar de stad. In café De Zeebodem wilden ze hun feestje nog even voortzetten.

Buiten hijzelf bestond het gezelschap uit Jordy, met wie hij al jaren bevriend was, twee broers van wie hij wist dat het Ruud en Simon Zijlema waren, die hij verder nauwelijks kende, en een zekere Bastiaan Kiesel, met wie hij ook niet veel contact had. Onderweg had Raymond zich nog bij hen gevoegd.

Alwin verheugde zich erop om nog even naar De Zeebodem te gaan. Van zijn vrienden wist niemand dat hij een speciale reden had om erheen te willen. Die reden had lang, blond haar, heldere, blauwe ogen en een prachtige lach.

Michelle...

Haar naam zong al maanden in zijn hoofd, vanaf het moment dat ze in zijn favoriete café als nieuwe werkneemster achter de bar stond en zijn biertjes tapte. Ze was mooi, ze was lief, maar tegelijk was ze onbereikbaar voor hem.

Hij was zich daar scherp van bewust, maar zijn hoop gaf het niet op. Als ze naar hem lachte, verbeelde hij zich dat er altijd nog iets kon veranderen. Hij hield ervan om te zien hoe ze snel en handig een biertje tapte, en daarna het gebaar waarmee ze zijn glas bier over de bar naar hem toe schoof. Op het moment dat ze hem vertelde wat hij haar verschuldigd was, haakten hun blikken in elkaar. Zij was altijd de eerste die haar gezicht afwendde, soms omdat haar naam werd geroepen, maar vaak

omdat ze zelf om zich heen keek of ze niets en niemand over het hoofd zag.

Het was een soort ritueel dat ze al kort na haar indiensttreding in De Zeebodem waren begonnen. Alwin wist best dat hij geen schijn van kans maakte, maar in die korte momenten voelde hij zich even met haar verbonden, en tegen beter weten in flakkerde de hoop in hem op.

Hij had zich er echt mateloos op verheugd.

Maar zover was het niet gekomen.

De groep waarmee hij onderweg was, kreeg het aan de stok met een stel anderen. Alwin ontdekte een paar bekenden, de broers Wiersema met wie hij nooit omging, een meisje van wie hij nog net wist dat ze Roos Hamstra heette. Nog een paar onbekenden.

Er werd iets naar het gezelschap geroepen waarvan hij deel uitmaakte. Hij kon werkelijk niet navertellen waar het om ging, maar het een lokte het ander uit. Er werd gescholden, en ineens werden er klappen uitgedeeld.

Op dat moment was het direct tot hem doorgedrongen dat hij zich er niet mee moest bemoeien. In het verleden was er genoeg gebeurd, maar de laatste tijd deed hij zijn uiterste best om zijn leven een beetje op de rails te krijgen.

Hij werd toch het gevecht in getrokken. Iemand duwde. Geërgerd duwde hij terug. Er viel een klap en nog een. Dat hij viel, kwam misschien omdat hij wat wankel was van de drank die hij die avond ophad. Pijn deed het niet en hij stond direct weer op. Vanuit zijn ooghoek zag hij dat Jordy zich ook in het gevecht had gemengd en dat een van de broers Wiersema hem met zijn vuist vol in het gezicht raakte. Bloed spoot uit zijn neus, hij wankelde.

Alwin kende Jordy heel goed. Al jaren waren ze bevriend. Hij wist dat de pijn Jordy razend zou maken. Hij zag hoe Jordy in een reflex naar zijn neus greep, hoe verbazing vanwege het vele bloed omsloeg in woede en hoe hij zich op de jongeman wilde

storten. Die was sneller en ging ervandoor.

Jordy wilde de achtervolging inzetten, maar hij wankelde en viel. Het was een komisch gezicht. Alwin schoot in een bulderende lach.

‘Wat lach je nou?’ Jordy zag er de humor niet van in. Hij veegde met zijn hand het bloed uit zijn gezicht.

‘Sorry...’ Alwin hielp hem overeind. Hij moest moeite doen om niet weer in lachen uit te barsten.

‘Ik sla hem...’

‘Kappen nou...’

Even keek Jordy hem verwilderd aan, hij veegde nog eens door zijn bebloede gezicht en zette het toen op een rennen.

Alwin aarzelde. Toen volgde hij Jordy, de deur van De Zeebodem voorbij.

Hij baalde.

Een eind verderop stond Jordy weer stil. ‘Balen, man... die haal ik nooit meer in.’ In het licht van de lampen in de winkelstraat zag hij er met zijn bebloede gezicht angstaanjagend uit.

‘Je kunt beter naar huis gaan. Red je het wel, of moet ik mee?’ vroeg Alwin.

Jordy schudde zijn hoofd. ‘Ik ga nog even naar de tent van Ergüns ouders. Kan ik me even opfrissen. Mijn moeder schrikt zich rot als ik zo thuiskom.’

‘Je moeder slaapt heus wel.’

‘Je kent haar nog altijd niet, hè? Zodra ik de sleutel in de achterdeur steek, is ze klaarwakker. En dat is het ergste niet, maar ze komt ook nog uit bed en begint dan te schelden omdat ik weer zo laat ben en m’n geld verzopen heb.’

‘Moet ik echt niet met je meegaan?’ Jordy oogde nog steeds wankel.

‘Het gaat wel. Ik zie je gauw weer!’

Alwin was nog even blijven staan om Jordy na te kijken toen hij naar de shoarmazaak liep, die aan de ouders van een Turkse

vriend van hen toebehoorde. Hij wachtte totdat Jordy binnen was.

Even kwam de gedachte in hem op dat hij terug naar De Zeebodem zou kunnen gaan, maar hij koos toch voor de verstandige weg.

Kille nachtkou beet in zijn gezicht toen hij op weg ging naar zijn fiets, die hij eerder op de avond bij een restaurant verderop had achtergelaten.

Op dat moment speelde de vechtpartij nauwelijks een rol in zijn gedachten. Hij was meer bezig met het feit dat hij Michelle dit weekend verder misschien helemaal niet meer zou zien, zonder in de gaten te hebben hoe die vechtpartij uit de hand was gelopen.

Raymond, die hem even later met de fiets achterop kwam en besloot hem op zijn wandeling naar zijn fiets gezelschap te houden, had het overer.

Nog steeds drong de ernst ervan niet tot Alwin door, hoewel zijn door drank benevelde hoofd inmiddels helder was geworden. De koude oostenwind liet zijn ogen tranen. Hij hoestte en trok de kraag van zijn witte ski-jack hoog op. Raymond maakte nog een grapje dat hij met dat jack licht gaf in het donker.

De klok van de toren boven hen sloeg twee keer.

Even daarna reed een politiewagen de parkeerplaats op.

Alwin schonk er geen aandacht aan, omdat hij op dat moment werkelijk meende dat hij daar niets van te vrezen had. Met enige verbazing zag hij de auto vlak naast hem stilstaan.

‘Shit!’ hoorde hij Raymond binnensmonds zeggen.

Een vrouwelijke en een mannelijke agent stapten uit. Als opmerkelijk detail was hem bijgebleven dat de man kleiner was dan de vrouw. Zij deed in eerste instantie het woord en vroeg om hun identiteitsbewijs. Hij zocht ernaar in zijn broekzak en overhandigde het zijne, net zoals Raymond, aan de vrouwelijke agent. Geen haar op zijn hoofd had er toen rekening mee gehouden dat het zo zou aflopen, zelfs niet toen de vrouw hem

opdroeg om in de politiewagen te stappen. Alleen hij.

‘Waarom?’ had hij gevraagd, maar antwoord bleef uit.

Bij eerdere contacten met de politie was hem wel duidelijk geworden dat tegenstribbelen weinig zin had. Bovendien was de sfeer op dat moment bijna gemoedelijk te noemen. Handboeien waren niet nodig, reageerde hij meteen toen hij zag dat de agente die uit haar achterzak haalde. Hij ging vrijwillig mee, want hij had immers niets te verbergen?

Er moest sprake zijn van een misverstand en daar zouden ze snel genoeg achter komen.

Zo had hij toen nog gedacht, maar in een paar seconden veranderde de situatie totaal.

Hij werd volledig overrompeld toen van verschillende kanten meer politiewagens aan kwamen scheuren. Portieren klapten open, werden weer dichtgeslagen, harde stemmen klonken op. Een scherpe stem eiste dat hij in de handboeien zou worden afgevoerd.

Op dat moment was er iets in hem geknapt.

Hij wist nog hoe de pijn door zijn polsen sneed en met de seconde ondraaglijker werd toen hij na een eerdere aanhouding met handboeien om naar naar een politiebureau werd afgevoerd.

‘Geen handboeien!’ schreeuwde hij. ‘Ik ga toch vrijwillig mee! Geen handboeien, zei ik!’

Kennelijk voelden ze zich daardoor bedreigd. Minstens vier man werkten hem tegen de grond. Hij snakte naar adem toen zijn hoofd tegen de koude klinkers van de parkeerplaats werd gedrukt.

Hoeveel agenten lagen er boven op hem? Hij moest in de verkeerde film zijn beland.

Hij worstelde om adem te krijgen, pijn vlijmde door zijn schouders, door zijn polsen toen ze hem de handboeien om probeerden te doen. Iemand drukte zijn hoofd weer tegen de grond.

Kun je nog in je zoon geloven als hij wordt verdacht van ernstige mishandeling?

Rien en Juliët hebben twee zonen; twee complete tegenpolen. Mick, de oudste, is vrijwel probleemloos volwassen geworden. Hij is jong getrouwd en vader van een zoontje. Alwin, de jongste, zorgt al vanaf zijn puberteit voor problemen. Zijn licht ontvlambare karakter en foute vrienden zijn daar debet aan. Toch heeft hij het hart op de goede plek.

Als Alwin na een avond stappen op het verkeerde moment op de verkeerde plaats is, wordt hij gearresteerd. Alwin zegt onschuldig te zijn en even lijkt alles met een sisser af te lopen, tot er maanden later een dagvaarding op de mat valt.

Greetje van den Berg publiceerde in haar lange schrijverscarrière al meer dan vijftig romans. Haar boeken worden gekenmerkt door haar subtiele schrijfstijl en sterke karakters.

Z&K

ISBN 978 94 0190 946 4 NUR 344

9 789401 909464

www.romanserie.nl